

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

Poslovni broj: UsI-2437/19-8

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	5.5.2020. 8:59:11		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/19-01/106	376-08		
Uredžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-20-3	spis	0	

U I M E R E P U B L I K E H R V

P R E S U D A

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Jasni Peroš Nikolić, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje zapisničarke Ljerke Perica, u upravnom sporu tužitelja A1 Hrvatska d.o.o., Zagreb, Vrtni put 1, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, dana 16. travnja 2020.,

presudio je

- I. Poništava se odluka Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/19-01/183, URBROJ: 376-05-2-19-4 od 31. svibnja 2019.
- II. Nalaže se tuženiku da u roku od 60 dana od dana dostave pravomoćne presude donese odluku o zahtjevu zainteresirane osobe.

Obrazloženje

Osporavanom odlukom tuženika usvojen je zahtjev za rješavanje spora korisnice [redacted] [redacted] vezano za nemogućnost zasnivanja pretplatničkog odnosa te je naloženo tužitelju kao operatoru javnih komunikacijskih usluga da u roku od 15 dana od dana primitka te odluke, korisnici [redacted] otpiše dugovanje iz 2015. u iznosu od 5.229,13 kn, za pretplatničke bojeve [redacted] poštujući pri tome pozitivne propise kako su isti naznačeni tom odlukom.

Tužitelj u tužbi i tijekom spora pobija zakonitost osporavane odluke, u bitnome navodeći da je tuženik trebao odbaciti zahtjev za rješavanje spora [redacted] s tužiteljem kao nepravodoban, budući da je ona 27. studenoga 2018. podnijela prigovor kojim osporava dugovanje po računima za siječanj, veljaču i ožujak 2015., a koji je uputila i Povjerenstvu za reklamacije tužitelja 13. prosinca 2018. te je nezadovoljna odgovorom Povjerenstva za reklamacije tužitelja podnijela tuženiku zahtjev za rješavanje spora predmeta kojeg je prigovor na dug prema tužitelju, a ne nemogućnost zasnivanja pretplatničkog odnosa. Navodi da s obzirom da [redacted] u svim prigovorima spori račune za siječanj, veljaču i ožujak 2015. koji se odnose na pretplatničke brojeve [redacted] a da prigovor na iste prvi put podnosi tek 27. studenoga 2018., nesporno je da je isti sukladno članku 50. Zakona o

elektroničkim komunikacijama nepravodoban. Naime, ističe da je tim člankom Zakona propisano kako krajnji korisnik usluga, između ostalog, ima pravo podnijeti operatoru javnih komunikacijskih usluga prigovor na iznos kojim je zadužen za pruženu uslugu, i to u roku od 30 dana od dana dospijeca računa za pružene usluge. Nadalje, ističe da sukladno članku 98. stavku 3. Zakona o općem upravnom postupku izreka sadržava odluku o upravnoj stvari te ista mora biti kratka i određena, što u konkretnom predmetu nije slučaj jer je točkom 2. rješenja naloženo da otpiše dugovanje iz 2015. korisnici [ ] poštujući pri tome pozitivne propise kako su naznačeni rješenjem. Navodi da paušalnim pozivanjem na pozitivne propise u izreci rješenja, a ne navevši koji su to točno propisi, tuženik čini povredu Zakona o općem upravnom postupku. Navodi da ni ne zna točno sukladno kojim propisima je dužan otpisati potraživanje, dok pozivanje na članak 41. stavak 10.-13. Zakona o elektroničkim komunikacijama u obrazloženju rješenja ne daje odgovor na to pitanje jer predmetni stavci propisuju postupak ocjene platežne sposobnosti krajnjeg korisnika i ne sadrže odredbu koja bi tuženika ovlastila da mu naloži otpis svojih potraživanja. Smatra da je tuženik prekoračio svoje ovlasti nalažući mu da otpiše svoje potraživanje. Smatra da se nalaganjem tako nečega zadire i u gospodarska prava poslovnih subjekata koja štiti Ustav Republike Hrvatske. Također navodi da tuženik donošenjem ovakve odluke zanemaruje i odredbe Zakona o računovodstvu koji mu nalaže obvezu čuvanja i urednog vođenja poslovnih knjiga i to najmanje 12 godina, a za što su Zakonom o računovodstvu propisane i prekršajne odredbe. Navodi da ne zna koju bi temeljnicu koristio za poslovne knjige ako bi račune stornirao u svrhu otpisa, te što u slučaju da [ ] [ ] nakon ove odluke odluči podmiriti dugovanje, a on je već izvršio otpis, u kojem slučaju bi se radilo o stjecanju bez osnove. Ističe da niti Zakon o elektroničkim komunikacijama niti Pravilnik o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga izriječno ne ovlašćuju tuženika na donošenje odluke o otpisu dugovanja po pojedinom korisniku. Nadalje navodi da tuženik pogrešno primjenjuje članak 41. stavke 10.-13. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Navodi da je svrha odredbi članka 41. stavaka 10.-12. pravo operatora javnih komunikacijskih usluga na razmjenu nužnih podataka o nositelju zahtjeva za sklapanje pretplatničkog ugovora s drugim operatorima javnih komunikacijskih usluga, odnosno prosljeđivanje tih podataka ovlaštenoj trećoj osobi, u svrhu procjene sposobnosti podnositelja zahtjeva za podmirenje svojih budućih dugovanja, te u svrhu sprječavanja suzbijanja zlouporabe i prijevara u pružanju javnih komunikacijskih usluga, a ne isključiti operatora javnih komunikacijskih usluga da sam vrši procjenu platežnih sposobnosti podnositelja zahtjeva, već da za ocjenu platežne sposobnosti, ako to želi, koristi i usluge i izvršitelja obrade podataka, odnosno agencije za provjeru kreditne sposobnosti. Navodi da članak 41. stavak 13. Zakona o elektroničkim komunikacijama propisuje da ako operator javnih komunikacijskih usluga na temelju ocjene platežne sposobnosti odbije zahtjev za sklapanje pretplatničkog ugovora, mora podnositelju zahtjeva ponuditi drugu odgovarajuću uslugu ili zatražiti odgovarajuće sredstvo osiguranja plaćanja, ali ne propisuje temeljem čije ocjene platežne sposobnosti operator javnih komunikacijskih usluga može odbiti zahtjev za zasnivanje pretplatničkog odnosa, već samo obvezuje operatora da ukoliko se odluči ocjenu platežne sposobnosti prepustiti izvršitelju obrade podataka, da u tu svrhu istom prosljedi samo nužne podatke definirane stavkom 11. člankom 41. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Navodi da sve da se stavci 10.-12. članka 41. toga Zakona tumače na način kako ih tumači tuženik, predmetnim odredbama nije propisano da se prilikom procjene platežne sposobnosti ne mogu koristiti podaci o zastarjelim potraživanjima. Navodi da taj zakon ne sadrži odredbu koja bi propisivala obvezu tužitelja da mora otpisivati zastarjela dugovanja. Ističe kako ne postoji pravna osnova, odnosno ovlaštenje bilo koje vrste koje bi tuženika ovlastilo da donosi odluke kojima tužitelju nalaže otpis zastarjelih potraživanja bilo po Zakonu o elektroničkim komunikacijama, podzakonskim propisima ili propisima iz obveznog prava, pa tako Zakon o obveznim odnosima propisuje kako zastarom samo prestaje pravo zahtijevati ispunjenje

obveze, dok je dužnik i dalje u mogućnosti ispuniti i zastarjelu obvezu. Prestanak prava ispunjenja obveze zbog zastare ne znači i obvezu vjerovnika da potraživanje i otpiše. Navodi da je tako i ovdje tuženik ovlašten samo utvrditi postoje li osnove za odbijanje sklapanja zahtjeva za zasnivanje pretplatničkog odnosa s krajnjim korisnikom, odnosno je li tužitelj u konkretnom slučaju postupio sukladno općim uvjetima poslovanja Zakona o elektroničkim komunikacijama i pravilnicima donesenim temeljem tog zakona, kada je zahtjev krajnjeg korisnika odbio i shodno tome donijeti odluku, a nije ovlašten donositi odluke o tome hoće li tužitelj potraživanje i knjigovodstveno otpisati, što je u isključivoj nadležnosti i samostalna odluka tužitelja. S tim u vezi podnio je tuženiku zahtjev za odgodu izvršenja rješenja koju je tuženik 23. srpnja 2019. odbio.

Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporavano rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako tužitelj nije smatrao da je prigovor zainteresirane osobe u ovom upravnom sporu nepravodoban jer je uredno po njemu postupio i proveo postupak predviđen člankom 50. Zakona o elektroničkim komunikacijama, a niti u postupku pred tuženikom nije isticao taj prigovor, nego ga je prvi put istakao tek u tužbi. Navodi kako je prigovor pravovremen jer je nesporno da je isti podnesen 27. studenoga 2018. i to nakon što je sredinom studenog 2018. zainteresirana osoba pokušala ugovoriti pretplatu kod tužitelja i nakon što je bila odbijena zbog postojanja navodnog duga. Dakle, navodi da je zainteresirana osoba postupila sukladno članku 50. stavku 3. točki 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama i podnijela prigovor unutar roka od 15 dana od dana saznanja za radnju ili propust operatora, zbog kojeg je odbijen njezin zahtjev za zasnivanje pretplatničkog odnosa. Nadalje navodi da je izreka odluke jasna i precizna u odnosu na radnju koju tužitelj treba izvršiti, a što se tiče pozivanja na propise, u obrazloženju je jasno naveden članak 41. stavak 11. Zakona o elektroničkim komunikacijama koji operatoru nalaže da se podaci o plaćanjima mogu obrađivati vodeći računa o zastarnim rokovima. Ističe stoga da izreka upućuje na jasnu zakonsku odredbu citiranu u obrazloženju odluke. Nadalje navodi da je ovlast tuženika za rješavanje prigovora propisanog člankom 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama te da niti jedna odredba tog članka ne ograničava tuženika u donošenju odluke kojom se nalaže otpis potraživanja. Također ističe da, suprotno tvrdnji tužitelja, odredba članka 41. stavka 10. toga Zakona propisuje da se nužni podaci obrađuju i upotrebljavaju vodeći računa o zastarnim rokovima, dakle odredba adresirana na bilo kojeg vršitelja obrade i odnosi se kako na obradu od strane specijalizirane agencije tako i na obradu od strane operatora. Smatra da bi bilo kakvo drukčije tumačenje davalo tužitelju ekstenzivne ovlasti pri obradi osobnih podataka korisnika koje bi, između ostalog, bile suprotne Općoj uredbi o zaštiti osobnih podataka (Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016.).

Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu [ ] u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da je od strane tužitelja došlo do pogreške prilikom prebacivanja pretplate s nje na drugu osobu jer je račun na njeno ime poslan na adresu [ ] što nije njezina adresa već adresa osobe na koju je prebačena pretplata te ona o navodnim računima nije imala saznanja, a niti joj je u međuvremenu stigla kakva opomena zbog neplaćanja računa. Navodi da je raniji dug koji je imala prije prebacivanja pretplate na drugu osobu u cijelosti podmiren te su svi kasniji računi trebali teretiti novog korisnika, a ne nju.

Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Budući da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti iz članka 36. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), Sud je spor riješio bez rasprave, a nakon što je strankama, sukladno članku 6. ZUS-a, dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Radi ocjene zakonitosti osporavanog rješenja, Sud je izvršio uvid u sudski spis i isprave priložene spisu tuženika.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim.

Spisu predmeta, dostavljenog ovom Sudu uz odgovor na tužbu, prileži zahtjev zainteresirane osobe [ ] za rješavanje spora između nje i operatora javnih komunikacijskih usluga A1 Hrvatska d.o.o. od 7. veljače 2019.

Uvidom u isti proizlazilo bi da zainteresirana osoba osporava dug prema tužitelju, a ne nemogućnost zasnivanja pretplatničkog odnosa, što bi proizlazilo i iz odgovora na tužbu zainteresirane osobe, dok je tuženik osporavanom odlukom usvojio zahtjev zainteresirane osobe za rješavanjem spora vezano za nemogućnost zasnivanja pretplatničkog odnosa, pa je navedeno potrebno na nesumnjiv način utvrditi. Također, pravilno tužitelj navodi da izreka rješenja sukladno članku 98. stavku 3. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09.) mora biti kratka i određena, a što nije slučaj s točkom 2. odluke tuženika kojom je naloženo tužitelju da u roku od 15 dana od dana primitka te odluke zainteresiranoj osobi otpiše dugovanje iz 2015. u iznosu od 5.229,13 kn za pretplatničke brojeve navedene u izreci, poštujući pri tome pozitivne popise kako su isti naznačeni odlukom, a bez da je navedeno koji su to točno propisi. Nadalje, pravilno tužitelj navodi da u obrazloženju odluke nije naznačena odredba koja ovlašćuje tuženika da naloži tužitelju otpis potraživanja, čime se ne može otkloniti prigovor tužitelja o povredi zakona na njegovu štetu.

Slijedom navedenog, Sud osporavanu odluku tuženika, uz obrazloženje kakvo je njome dano, ne može ocijeniti zakonitom.

Stoga će u ponovnom postupku tuženik donijeti novu odluku imajući u vidu pravno shvaćanje i primjedbe Suda u pogledu postupka.

Valjalo je stoga, temeljem članka 58. stavka 1., u svezi s člankom 81. stavkom 2. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u izreci.

U Zagrebu, 16. travnja 2020.

Sudac:
Jasna Peroš Nikolić, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke žalba nije dopuštena (članak 66.a Zakona o upravnim sporovima).

DNA:

1. A1 Hrvatska d.o.o., 10000 Zagreb, Vrtni put 1
2. Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti, 10000 Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz spis tuženika
3. [ ]
4. U spis

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik:
Snježana Miletić